

Sygnatura akt VI Ka 519/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 grudnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywioł

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale funkcjonariusza celnego B. K. Urzędu Celnego
w R.

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2016 r.

sprawy **D. R.** ur. (...) w S.

syna Z. i E.

oskarżonego z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 30 listopada 2015 r. sygnatura akt II K 519/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego D. R. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

VI Ka 519/16

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 30 listopada 2015r., sygn. akt II K 519/15, został zaskarżony przez oskarżyciela publicznego, który wniósł apelację od całości rozstrzygnięcia, na niekorzyść oskarżonego D. R..

Sąd Okręgowy, pozostając w ramach zarzutów środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego przez podmiot profesjonalny, nie podzielił argumentacji zaprezentowanej przez skarżącego i – tym samym – nie uwzględniając apelacji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Rejonowy uniewinnił D. R. z uwagi na przyjęcie, iż oskarżony pozostawał w usprawiedliwionej nieświadomości karalności czynu, to jest w oparciu o regulację art. 10 § 4 kks, przy czym wskazał, na jakiej podstawie przyjął, że zaistniały podstawy do uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego powołującego się na wspomnianą okoliczność wyłączającą bezprawność jego działania.

Wywód sądu meriti jest przekonujący. Skoro bowiem pozostaje faktem, że w czasie, którego dotyczył postawiony oskarżonemu zarzut wydane zostały liczne orzeczenia sądów zarówno powszechnych, jak i administracyjnych, w których z powołaniem na brak notyfikacji przepisów ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych, do jakich odsyła blankietowy przepis art. 107 § 1 kks, przyjmowano, że osoby urządzające gry na automatach do gier bez koncesji i poza kasynami gry nie mogą odpowiadać za naruszenie przepisów karno- skarbowych i ponosić odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks, to oskarżony zapoznając się z treścią i argumentacją takich orzeczeń miał podstawy przyjmować, że urządzenie gier na dwóch automatach poprzez ich wstawianie do lokalu „(...)” w M. nie jest karalne. W dobie Internetu przekonującym jest, że oskarżony miał dostęp do treści takich orzeczeń, a dodatkowo zasięgając opinii prawnej i wymieniając się informacjami na ten temat z innymi osobami prowadzącymi działalność gospodarczą o takim samym profilu mógł pozostawać w usprawiedliwionym błędzie, co do karalności takiego zachowania.

Trafnie podkreślił sąd pierwszej instancji, że wszelkie kontrowersje dotyczące stosowania art. 107 § 1 kks nie mogą negatywnie wpływać na sytuację prawną obywateli, którzy powinni mieć pewność, czy dana norma prawna obowiązuje, czy też nie.

Apelujący odnosząc się do takiej argumentacji sądu pierwszej instancji, która – co raz jeszcze należy podkreślić – legła u podstaw wydania wyroku uniewinniającego, wskazał na dwie okoliczności, które jednak, w ocenie sądu odwoławczego, nie podważyły poprawności toku rozumowania sądu pierwszej instancji. Powołał się mianowicie skarżący na to, że oskarżony rozpoczął działalność gospodarczą 20 czerwca 2011r., a więc w czasie, gdy kwestia zasad odpowiedzialności za przestępstwo z art. 107 § 1 kks nie była kontrowersyjna. Podkreślenia wymaga jednak, że data czynu zarzucanego oskarżonemu wskazuje, iż miał go popełnić w okresie, gdy już pojawiło się orzecznictwo wskazujące na bezskuteczność przepisów ustawy o grach hazardowych i niemożność powoływania się na nie wobec jednostki.

Apelujący wskazał także, iż oskarżony winien był w trybie art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, zwrócić się o uzyskanie stosownej decyzji Ministra Finansów ustalającej charakter urządzeń, którymi się posługiwał. Rzecz jednak w tym, że – jak wyjaśnił sam oskarżony – kwestia niekaralności zachowania polegającego na urządzaniu gier na automatach w okolicznościach wskazanych w zarzucie nie budziła wątpliwości oskarżonego, bo przesądzały o tym orzeczenia sądów, czyli organów, które jako jedyne są władne ustalić, czy dane zachowanie wyczerpuje znamiona czynu zabronionego i podlega odpowiedzialności karnej, czy też karnoskarbowej.

Tak więc Sąd Okręgowy nie mógł potraktować wywodów apelującego jako podważających, a tym bardziej obalających trafność stanowiska sądu pierwszej instancji.

Z naprowadzonych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, czego konsekwencją było obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.